

и обезмодени вече! Азъ ги забравихъ веднага. Дѣв оставаше прѣлестъта на най-първото му доходяне въ село!

Да, оние първи впечатления само оставяхъ още живи и плѣнително хубави, а посрѣдъ тѣхъ — най-много и най-високо стоеше титанската фигура на Наполеона I.

— Изложение въ Цикаго! — Боятъ на Дахомеа отъ франсѣзи! викаше пискливиятъ плачуци познатъ гласъ на Йорга, като завърташе съ лѣва ръка ключа.

Изъ улицата движението и животътъ кипеше. Тръскътъ на колата заглушаваше за минута Йорговия гласъ, който пакъ се чуваше при ново утихване. Дѣчурлигата се валихъ около панорамата, съ опулени очи, ожъднѣли отъ любопитство. Тѣ навѣрно испытвахъ моитѣ първи чувства.

Внезапно едно страшно, неодолимо желание ме обзе. То се пробуди въ мене ненадѣйно. Поиска ми се да погледнѣхъ прѣзъ това стъкло, което бѣше нѣкога дало такива нови вълнувания на дѣтската ми душа; да влѣзнѣхъ прѣзъ него, поне за мигъ, дори въ дълбочината на ония фрѣкнали дни на вѣра и невинностъ; да испытамъ трепета отъ блаженството имъ, или просто дѣтинска радостъ, или кой знай какво друго нѣщо, което самъ неможахъ да си обяснѣхъ добръ, но което неотразимо ме влѣчеше къмъ тая окърпена машина, начугулена отъ такива пакъ дѣчурлига, съ голѣми дупки по дрѣхитѣ и съ голѣмо любопитство въ очитѣ.

И азъ растикахъ уличнитѣ момчетия и лустраджийчета, клѣкнахъ и погледнахъ почти съ тайно благоговение, на едното стъкло, като имахъ другаръ на другото, едно чираче дебриянче съ скжсани хабяни дрѣхи.